

Škof — ministrant.

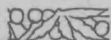
Bilo je leta 1888., ko so sv. oče Leon XIII. obhajali petdesetletnico mašniškega posvečenja. Pri nekem altarju v cerkvi sv. Petra v Rimu sta se srečala dva duhovnika. Eden je bil rimski kanonik, drugi pa italijanski škof, ki je prišel v Rim, da bi se udeležil papeževe slavnosti. Kanonik se je pripravil, da bi opravil sveto mašo, toda moral je čakati, ker ni bilo nobenega ministranta. Škof zapazi kanonikovo zadrego in se mu ponudi za strežnika. „Bog obvaruj,“ pravi kanonik, „nikakor ne morem dovoliti, da bi škof opravljal službo mašnega strežnika.“

„Zakaj ne?“ odvrne škof, „saj znam streči pri sv. maši.“

„To vam že verjamem, prevzvišeni, da znate ministrirati,“ reče kanonik, „toda jaz bi se moral sramovati, ko bi imel škofa za strežnika.“

„Le pomirite se, monsinjor,“ odvrne škof, „kar pristopite in začnite!“

Po teh besedah je škof pokleknil kot ministrant pred altarjem in kanonik je moral pričeti sv. opravilo. Po dokončani maši se je zahvalil kanonik škofu-strežniku. Ime kanonikovo je Radivi-Tedeski; ministrant pa, ki je bil takrat škof v mestu Mantovi, se sedaj imenuje — p a p e ž P i j X.!



Basen.

Volká — stric in vnuk — sta se sešla v gozdu in tam poizkušala svojo srečo. Na obronku pograbi vnuk plen, toda stric plane in mu ga iztrga.

„Kaj naj pomeni to?“ vpraša vnuk. „V sorodstvu sva...!“

„Sorodstvo je postranska reč,“ zarenči stric, „plen je glavna stvar!“

Sorodstvo je mnogim le — prilika za gršo sebičnost.

Zvonimir Maslè.

